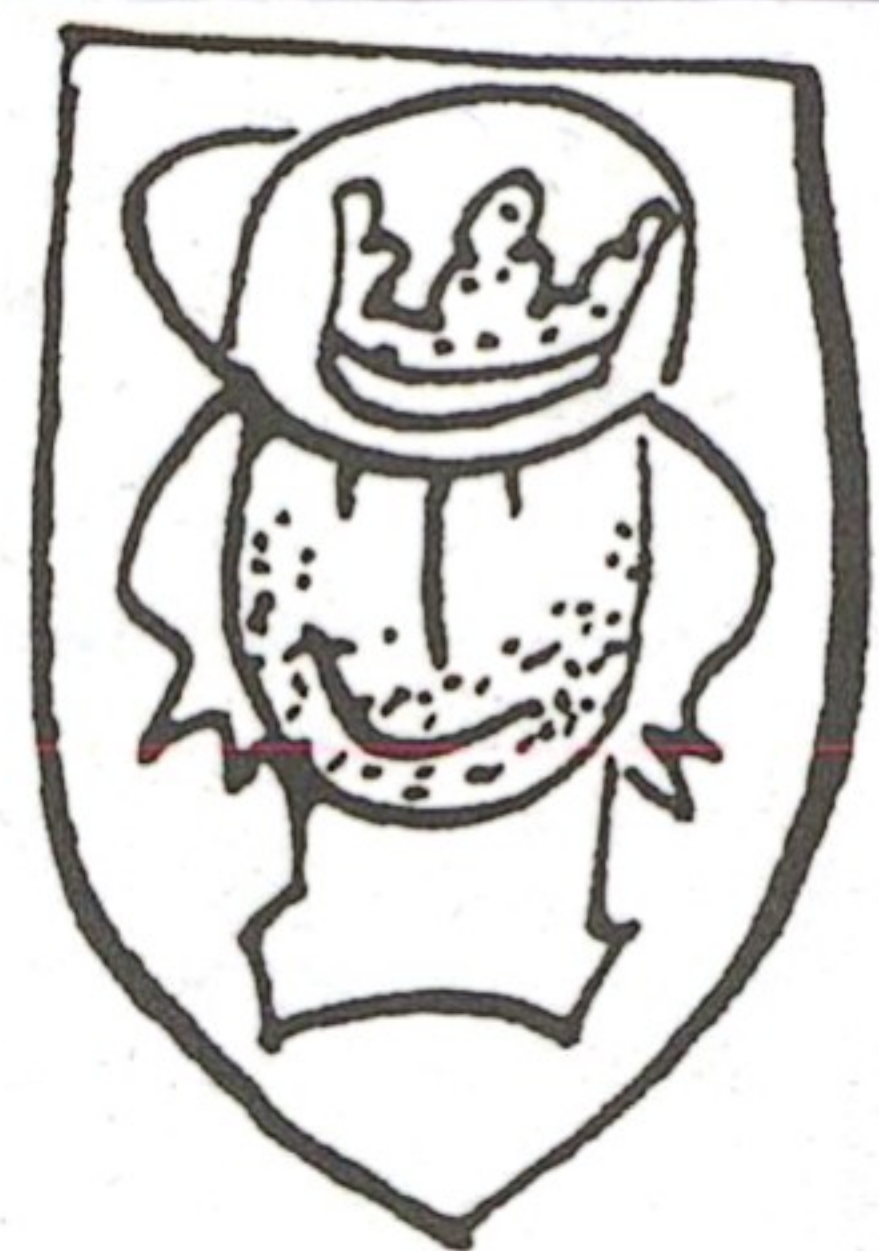

Sankt Erik

På språng genom livet

Sankt Erik var i går eftermiddag och lyssnade på några föreläsningar på Bosön på Lidingö, arrangerade av Stockholms idrottsförbund. Det första hölls av forskaren Ulf Blomdahl från Fritid Stockholm.

Blomdahl verkade vara en trevlig prick, men han använde så många svåra ord att Sankt Erik mindes sina föreläsningar på universitetet på 70-talet. "Vad fan betyder differentiering eller sekularisering till exempel", tänkte Sankt Erik fråga sin bänkgranne men kom senare fram till att han kunde konsultera en ordbok.

Ulf Blomdahl pratade hur som helst om vilka idrottsgrenar som våra unga kommer att välja i framtiden och uttryckte sig ungefär så här:

– Ungdomarnas val av sport går mot en individualisering. Tendensen är att gå från kollektiva värden till individuella värden. De unga vill förverkliga sig själva på kortast möjliga tid.

Fotboll är ganska ute med andra ord. Blomdahl hänvisade i stället till en undersökning som visade att mellan 1986 och 1992 var kamposporter som karate, kendo och aikido de snabbast växande sportgrenarna bland ungdomar.

Appropå knepiga ord som slutar på ändelsen -ing, så trodde sig Sankt Erik i alla fall förstå vad barnifiering betyder.

En barnifiering av sporten innebär att barn börjar idrotta i allt yngre åldrar. Själv hade Blomdahl sett en annons där en klubb (han ville tyvärr inte säga vilken) efterlyste barn födda 1991 och -90, alltså 4 och 5 år gamla. Sankt Erik hoppas att det inte var en karateklubb.

Näste föreläsare hette Christer Rolf, före detta läkare för orienteringslandslaget. Han visade diabolbilder och talade lite mer begripligt än sin föregångare på podiet.

Rolfs budskap var enkelt:

– Ju mer vi rör på oss, desto starkare blir vi.

Han tyckte också att neddragningen av de fysiska aktiviteterna i skolan var en katastrof.

– Människan är gjord för att ha spring i benen, vilket kan ge problem för rörliga barn om de inte får röra på sig tillräckligt i skolan.

Där gick det upp ett ljus för Sankt Erik som mindes alla gånger i småskolan när han blev utkörd i korridoren för att han inte kunde sitta still i bänken.

Roligast var Christer Rolf när han berättade om ett studiebesök han gjort på en skola i Kenya. Med på resan var också Anders Gärderud, Bengt Saltin och ett gäng svenska medeldistanslöpare i landslagsklass.

På kul ställde de svenska löparna upp i en stafett 4 x 2,5 kilometer mot några av skolans elever som aldrig hade tävlat förut. Svenskarna med Johnny Danielsson i spetsen åkte på stryk så det skrek om det.

Och på en träningsrunda på en mil försökte Johnny Danielsson förgäves skaka av sig en 8-årig kille som efter målgång entusiastiskt tittade upp på Johnny och sade:

– Vi kan väl springa ihop igen, samma tid i morgon?!

Vitsen med studieresan var att ta reda på varför kenyanska löpare är så duktiga. Svaret är att de springer till och från skolan och senare i livet till och från jobbet. Fort måste de springa för att undvika alla faror som lurar i djungel och skogar.

Efter att ha hört detta, bestämde Sankt Erik raskt att låta sin lilla dotter börja springa till dagis och att själv inte längre ta hissen till sin arbetsplats på första våningen utan ta trappan.

JOURHAVANDE REPORTER

Cyklar på tvären lurar på trottoaren

Hej igen! DN:s dåliga klistring och tryck fortsätter att uppröra många läsare.

Kurt Linderholm i Dalarna är DN-prenumerant sedan länge men funderar nu på att lägga av.

I juni skrev han till DN:s chefredaktör Anders Mellbourn och klagade. Mellbourn svarade då att ledningen vidtagit åtgärder för att få ordning på problemen.

– I stället har de blivit ännu värre. Knappt en dag går utan att man drabbas av en olimnad eller felhäftad tidning, säger Kurt Linderholm.

Maria Ericson i Johanneshov är också missnöjd.

– DN stavar – och avstavar! – ord fel allt oftare. Dessutom går tidningen knappt att läsa eftersom trycket är så uruselt.

Aina Andersson i Haninge, ännu en röst i klagokören:

– Den C-del jag fick i dag var vanvettigt hophäftad och limmad. En gammal pensionär som jag klarar nått och jämnt att betala prenumerationen, och sen går det knappt att läsa eländet.

Anders Enberg, produktionschef på DNEK, gör allt han kan.

– Vi trycker 400 000 exemplar på några timmar. Tyvärr kan en del bli sämre tryckta och limmade än andra, säger han.

Men **Gunvor Carlsson**, DN-prenumerant i Stockholm, stöttar Enberg:

– Folk klagar alldeles för mycket: "Texten syns inte, tidningen är dåligt klistrad" – det är klart att en sån här apparat inte kan fungera utan störningar.

Kristin Östlund, Hässelby, tillfogar:

– Nu får det vara nog med klagan på DN:s dåliga limning. Om tidningen inte ens gick att öppna kunde man väl gnälla, men inte nu. Lägg av med den tröttsamma dvärgalåten!

Kerstin Jonsson i Haninge läste i går Rita Magnussons utskäpning av DN:s fyrdelning. Hon instämmer inte i den:

– Enda anledningen att vi valt DN är dess fyra delar. Var och en i familjen får sin del, alla är nöjda och glada. En lyckad reform!

Ruth Lundin i Salem kritiserar DN:s konstbevakning:

– Jag var i Södertälje konsthall och tittade på deras fina utställning av finländska konstnärer. Den visas bara i Södertälje på vägen till biennalen i Venedig. Svenska Dagbladet var där och skrev, men inte ett ord i DN.

Gunilla Hårdberg, Stockholm, är rullstolsbun-

Politikerna vill ha fyra järnvägsspår in till Södra stration, men vart ska spåren ta vägen sen?

den och student vid folkhögskolan på Fridhemsgatan 9. Hon är ledsen:

– Mina kamrater och jag äter vår lunch på närbelägna Restaurang Polhem, fram till i går då jag plötsligt blev portad. "Rullstolsbundna får inte vara här kl 12–13", säger de. Tar jag upp för mycket plats i rusningstid?

Nisko Rosztovij, Polhems restaurangchef, förnekar bestört all kännedom om någon portning.

– Ett: Jag har aldrig sett en rullstolsbunden kvinna här. Två: Vi portar aldrig någon av det skälet. Gunilla Hårdberg borde ha diskuterat saken direkt med mig i stället för att gå via pressen.

Yvonne Hylén bor på Värtinggatan i Vasastan. Där tycks cyklisterna parkera sina fordon ovanligt nonchalant.

– Det går bara inte att ta sig fram. Min lilla hund fastnar t ex jämt i cyklarna. De gamla på servicehuset Vasen strax intill här har svåra problem: synskadade snavar över alla cyklar som står kors och tvärs mitt på trottoaren.

Parkera cyklarna omtänksammare, alltså, med tanke på våra gamla.

Hur dum får man bli? Det undrar **Christer Markström** i Stockholm:

– Politikerna med Anna Lindh och Elwe Nilsson i spetsen vill dra fyrspårsdrift till Södra station. Men vart ska spåren ta vägen sedan? Nej, det tycks ingen ha tänkt på.

Mera klagan. **Bengt Steen** i Täby, fd tidningsbud:

– Numera har buden alldeles för stora distrikt. Hos oss i Täby börjar de tidigt på natten och håller sen på fram till fem eller sex på morgonen. Hela vårt hus brukar vakna när tidningsbudet dånar in strax efter klockan två.

Till slut vill **Lars Wahlström** i Vaxholm slå ett lite oväntat slag för skinnskallars lika rätt i samhället:

– Kostnaderna att hålla dem med lokal är inget att bråka om. Invandrarnas föreningar får generösa bidrag; varför skulle då inte dessa svenska grabbar få ha en egen lokal?

Lars Wahlström anser till och med att skinnskallarna bör få sätta upp vilka flaggor och symboler de vill. "Socialisterna har ju sina röda fanor", menar han.

Kom igen med synpunkter, gnäll och beröm i dag kl 10–12. Telefonnumret är 738 22 22. □

Martin Stugart
tel 738 22 22
måndag-torsdag
kl 10–12

trender & fasoner

För riktigt trendmedvetna huvudstadsbor världen över gäller "instant-lunch". Ett krux med att synas och vara rätt i olika sammanhang är att veta var saker och ting händer. Mycket kan gå snett. Har du till exempel bokat lunchträff på det som var rätt ställe i går, i dag?

Tjabbigt! Där kan du bli sittande och undra varför kyparen har så gott om tid för just dig. Alla andra, till och med sådana med lägre trendfaktor än du själv, är någon annanstans.

Räddningen är alltså

instant-lunch. 90-talets unicabox innehåller en lätt sallad. Dressing komponerad av hallonvinäger och lenaste olivolja. Kanske en bagel att knapra på och lite färskost till den. Naturligtvis riktiga bestick och en kraftig pappersservett.

Utrustad på detta vis riskerar ingen sin trendriktighet. Under en rask lunchpromenad gäller det bara att hitta rätt ställe att slå sig ned på. Alltid i närheten av händelsernas centrum.

Smaklig spis! □

